

Als hij zijn brandkast ontsluit, ligt dáár als een vreemd element Kardec's werk! 't Verrast hem en haastig neemt hij 't weg en legt het op zijn schrijftafel. Zoodra mogelijk moet hij dat eens inzien. En met het boek komt iets als een aardig zonnelichtje zijn kantoor binnen; 't beeld van mevrouw Reeze, haar heldere oogen en haar aardig „zeggen" over naar dorre stoffelijke zaken, o, veel erger dan sterven.

't Is zoo naïf en bijna moet hij lachen om de sentimenteele overdrijving van die vrouw. Hoe komt ze er aan? — Och, vrouwen-idealisme!

Maar hij kan dat ideale onmogelijk te niet doen door een lach, en de woorden in trouwe en eerlijke overtuiging door haar gezegd, groeien nu welig op tot, ja, wel nietige bloempjes, maar ze zijn toch vol bekoring door hun eenvoud en hij verzamelt ze tot één geheel en geeft ze een eereplaats in 't diepst zijner ziel.

„Het boek der geesten" is wel een bijster vreemde indringer tusschen al die dorre cijfers en eindelooze reeksen van namen en zaken in een koopmansboek.

Maar juist het vreemde is aantrekkelijk en telkens hunkeren we om wéér en nogmaals iets van dat nieuwe te proeven.

Evenzoo de heer Van Voorst. Hij leest, en vergeet, door 't zonderlinge zijner lectuur, zijn leed. Somwijlen grijpen ze hem aan, die wonderen, — neen, waarheden. Want als groot-machtigen vol licht en heerlijkheid tooveren zij zich in beeld en woord vóór hem. Die ontzettende ophelderingen spotten en dartelen met de gewichtige vraagteekens en groote wijsheden van de menschen op dit stukske grond, dat onbeduidend lichtvlakje in de groote oneindigheid.

Die openbaringen behandelen der menschen „weten" als onmondige kinderen, nog gansch niet rijp tot kennis, en hoe verder hij komt en doordringt in dat „tweede leven," zooveel te ruimer wordt het om hem en 't is, of langzaam de band tusschen geest en stof wordt ontdaan van de ruwe weefselen en lossen en meer étherisch wordt.

Het treft hem zelf, hoe hij, komend uit zijn droom van arbeid en cijfers, plotseling zich gevoelt in al zijn ellende van ziek en zwak zijn en de toestand van zijn phiesieke leven hem een ergernis en krenking lijkt.

Hoe geheel anders is de werkelijkheid, als hij terugkeert van zijn reis naar de vreemde gewesten. De groote waarheid, dat hij zelf klein is en al die belangrijke wereldzaken óók klein, bitter klein, tegenover het Goddelijk eeuwige leven, die waarheid breekt het gebouw van stofvereering kalm, maar zeker af.

Er zijn enk'le maanden verlopen en de plaats op 't kantoor is door een ander ingenomen. De heer Van Voorst is nu thuis, waarschijnlijk voorgoed.

Zijn lijden is gelijk aan dat van zoovelen; somtijds wat spoediger of na langer tijdsverloop, maar 't eind is een en 't zelfde, „heengaan" . . . . .

De feest'lijkheden zijn nu wel gestaakt, maar toch heeft Eva niet geheel gebroken met de maatschappelijke convenances. Ze maakt en ontvangt haar